

1128 – 28. november

Er vi blitt forenet (sv.: innplantet) med Kristus ved en død som er lik hans død, så skal vi også bli det ved en oppstandelse som er lik hans oppstandelse. Rom 6: 5.

Måtte vi alle merke oss her hva som er den sanne helliggjørelsens hemmelighet!

Apostelen sier ikke at vi bare skal streve etter å bli lik Kristus i hans død og oppstandelse. Han sier vi er «innplantet, innpodet i Kristus ved likheten med hans død og oppstandelse».

Ordet innplantet eller sammenvokst skildrer en inderlig forening med Kristus. Hvor finner vi vel en mer inderlig forening enn den mellom stammen og en frisk gren? Sammen er de på fullkommen måte treet. Det samme livet og saften som er i stammen, er jo også i grenen. Av natur er de ett. For et under av Guds nåde!

Kristus har selv brukt dette bildet med grenene i vintreet for å beskrive foreningen mellom ham og de troende (Joh 15). Der taler han om denne «sammenvoksing» med ham, og sier: «Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham ...»

Samme kvelden sa han også til sin himmelske Far i bønn: «Jeg i dem og du i meg, for at de kan bli gjort fullkomment til ett». Dette er i sannhet et nådens under som langt overgår alle våre tanker.

Og denne inderlige forening med Kristus, denne «sammenvoksing», sier altså apostelen er selve grunnlaget for den rette helliggjørelsen, for at kjødet kan dødes og vi kan vandre i et helt nytt liv. Det samme sier også Kristus: «Den som blir i meg og jeg i ham, bærer mye frukt. For uten meg kan dere slett ikke gjøre noe. Slik som grenen ikke kan bære frukt av seg selv, uten at den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt, uten at dere blir i meg».

Vi burde da høre og tro det Herren selv og hans apostel sier!

Mange taler om helliggjørelsen, men har en helt annen lære om den. De driver bare på med bud, leveregler og formaninger overfor menneskene, og tror det skal gjøre dem hellige. Uten hensyn til om disse først er forenet med Kristus, er døde fra loven og lever i troen.

Dette er en forførelse alle må vokte seg vel for. For den skaper bare «hvitkalkede graver», hyklere og aktivitetskristne. Og dette er fra før også nedlagt i alle menneskers natur. Vi tror vi selv er i stand til å gjøre Guds vilje, bare vi anstrenger oss nok.

Husk da på så lenge du lever at når apostelen ville lære oss om helliggjørelsen, så begynte han ikke bare med å gi oss bud og leveregler. Heller ikke med å tukte, formane eller å pådrive.

Nei, først skriver han altså om grunnvollen og vilkåret for all sann helliggjørelse; En inderlige forening med Kristus. Vi er «forenet», vi er «døde med Kristus». Vi er «begravet» og «stått opp igjen» med ham. Dette må først ha skjedd, sier han.

På samme måte begynner han også sin formaningstale i brevet til Kolosserne med disse ordene: «Er dere da oppreist med Kristus», «Dere er jo døde». Og når Herren selv forteller oss hvordan vi skal kunne bære frukt, sier han: «Dersom dere blir i meg. Liksom grenen ikke kan bære frukt av seg selv».

Når skal vi egentlig bli ferdig med denne ulykkelige dårskapen; å vente på frukt – før treet ennå er plantet? – denne innbilningen som stikker så dypt i oss, om at vi i oss selv har noen kraft til å bære god frukt.

Er du ikke forenet med Kristus, så er det umulig at du kan bære god frukt. Men derimot er det like umulig at du kan bli uten frukt, hvis du virkelig lever i et forenet samfunn med Kristus.

Han sier jo selv at «Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt». Når han sier: «hver gren på meg som ikke bærer frukt», da taler han om den som «har navn av å leve, men som er død».

Men om alt som virkelig lever i ham, sier han at «det bærer frukt. Noen hundre foll, noen seksti og noen tretti foll». Det er umulig at Kristus og hans Ånd kan bo i oss uten å skulle utrette noe.

Om du derfor bare «lever deg selv», etter tidsånden i denne verden, gjør det kjødet har lyst på, og er fremmed for det sinn som elsker Guds lov, som kjemper imot og dør det gamle menneske, – Da er dette det beste kjennetegn på at du ikke lever i samfunn og forenet med Kristus.

At du da i dåpen en gang ble innpodet i ham. Eller om du nå bekjenner at du både tror og tilhører ham. Så hjelper ikke dette deg, når du fremdeles lever uten å være forenet med Kristus.

Da har du brutt din dåpspakt, og er en gren som er brutt av fra Kristus, og som på den måten du lever, bare tørker inn mer og mer.

Men Gud, «som gjør de døde levende, og kaller på det som ikke er til, som om det var til», han gjør fremdeles store under. Nettopp «da vi var døde i syndene, gjorde han oss levende sammen med Kristus».

Han er «rik på barmhjertighet på grunn av sin store kjærlighet». Han vil fremdeles gjøre det underet også med deg, som Kristus skildrer slik: «de døde skal høre Guds Sønnns røst. Og de som hører, skal leve».